

Panxó de xuixo

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

En Lluís ha localitzat el seu objecte del desig així que ha entrat a la fleca. Un cilindre lleugerament torrat, recobert de sucre candi i amb la deliciosa crema de farciment que treu el cap per un extrem l'espera a la safata de vidre que té al davant. Quan comença a salivar, ja és el seu torn i encarrega que li tallin un rodó de pagès de quart de quilo.

- Alguna cosa més? – fa la dependenta.

- Dos pans de coca, si us plau, en una sola bossa de paper – i així que la noia es gira, a en Lluís li sona el mòbil.

- Hola, ratolinet, on ets? – és la veu de la seva dona i ell respon d'esma.

- Aprofito per comprar el pa abans d'arribar a casa, com que has dit que et retardaries una mica... – No ha acabat de dir-ho que un flaix revelador li creua el cervell, un pensament fugaç i alhora potent com un llamp engegador, una força abassegadora que el fa adonar-se d'un perill imminent: el xuixo!

- Perdoni, això és tot? – el talla la dependenta, farta de què la cua de clients es faci cada vegada més llarga per culpa d'aquells que confonen les botigues amb locutoris públics.

Ara és quan en Lluís s'adona que té un problema, i gros! Si encarrega el xuixo mentre la seva dona segueix connectada, l'enxamparà amb la peça de dolç que no li convé gens ni mica. Després de la darrera revisió mèdica, on un índex de massa corporal disparat encengué totes les alarmes cardiovasculars, s'iniciaren els advertiments desagradables del metge d'empresa (un home rodanxó al qual en Lluís li calculà un IMC candidat al traspàs imminent, el que no l'estalviava d'esbrancar pacients baixos de tòrax, quins pebrots...) i s'hi afegí l'amenaça temible de la seva dona: o feia bondat, o l'ingressava en una clínica d'aprimament caríssima (a càrrec d'ell, és clar) on l'àpat principal consisteix en un únic espàrrec esprimatxat perdut al bell mig del plat. Per tant, no té més opció que assenyalar la laminadura a la dependenta sense ni mencionar-la, que si s'escola pel micro del mòbil és home mort.

- Vol dir aquest xuixo, senyor? – li diu innocentment la noia. Però les ones sonores ja han arribat on no ho haurien d'haver fet mai.

- Què he sentit, Lluís?! – la reacció de la seva esposa ha estat immediata, com si s'hagués aparegut de sobte a l'altra banda del taulell – Que no et recordes com vam quedar? – i el to amenaçador comença a planar per sobre l'interpel·lat. A vegades, però, els homes, malgrat tractar-se d'éssers mono neuronals, responen millor sota pressió.

- I ca, dona, que la botiga és a vessar i despatxen a més d'un a la vegada; és un altre qui l'ha encomanat, pots estar tranquil·la – i assenyala la pasta per aixecar seguidament el dit polze en senyal de confirmació – Ei, et deixo, que vaig molt carregat i he de fer malabarismes amb les bosses si vull parlar alhora, ens veiem a casa, fins ara! – acaba la conversa amb la fotuda sensació que el coll no li toca la camisa.

En sortir de la fleca és conscient que té tot un repte per endavant: no deixar ni rastre d'un dolç deliciós que s'ha de cruspir sí o sí abans d'arribar a casa. Ho aconseguirà?

D'entrada, així que el treu de la paperina s'adona que té un tacte massa oliós, i que, una vegada s'ha empassat fins la darrera engruna de pasta, té els dits enganxifosos, que ho deixarà tot perdut si no se'ls neteja. Per això s'atura a una font pública i es renta les mans com pot... fins constatar que quasi ha consumit un paquet sencer de mocadors de paper per no voler deixar ni una gota d'humitat acusadora del pecat que ha comès.

En desar el paquet quasi exhaurit a la butxaca de l'abric, veu unes taques blanques escampades al llarg de les mànigues. Són restes de farina o de sucre en pols? Com han pogut anar a parar allà? Tant se val, constituïran una prova irrefutable del delictes i serà condemnat sense un judici just, ras i curt. Se les espolsa fins assegurar-se que no en queda cap rastre i enfila l'escala del pis.

- Ep, si que n'has fet via, em creia que hauries tardat més! – saluda la dona i la besa sense que l'altra tingui temps a dir res. Deixa la bossa amb el pa a la cuina, es treu l'abric i segueix amb el monòleg típic d'un estat de nerviosisme incipient. – Com ha anat el dia? Jo he pogut plegar puntual, i he fet feina – i es dirigeix cap al lavabo – Ui, perdona, torno de seguida, no em puc aguantar més...

A l'excusat se sent doblement alleugerit: perquè ha pogut buidar la bufeta i perquè ha aconseguit que ella no sospités res. Això el fa adoptar un posat fatxenda, victoriós d'una estratègia que, ai las!, creu impecable. I avança pel passadís com un vaquer del Far West en un duel de saló, per retrobar-se amb la víctima d'una tàctica acuradíssima.

- Estava bo, el xuixo greixós? Prou dolç o li faltava una capa de xocolata? – li etziba la muller així que veu aparèixer el seu marit a la cuina.

Es queda amb els ulls esbatanats, incapaç de pronunciar res. I quan anava a dir alguna cosa, la dona se'l mira mentre fa voleiar un paperet rectangular. A ell, la cara li ha agafat un color de cera pasqual, com si se li hagués aparegut el banyetes. Però l'atac que l'assenyala com a subjecte repel·lent per endrapar matèria tòxica segueix, implacable.

- Amor meu, les dependents tenen el costum de deixar dins de la bossa el rebut de la compra. I aquí hi ha el teu, on està ben especificat un xuixo com una casa de pagès. Què pots al·legar en la teva defensa? – i dibuixa un somriure triomfador davant d'un mascle que se sap atrapat al parany. Ha estat descobert, enxampat, humiliat i

derrotat de totes, totes. Potser per això, perquè no té paraules, decideix passar a l'acció (qui sap si inspirada en el llegendari John Wayne). Pren la dona per la cintura, se l'acosta a la cara mirant-la fixament als ulls i li clava un petó amb llengua que l'agafa del tot desprevinguda, d'aquells petons llargs que tenallen la presa fins que aquesta deixa d'oposar resistència.

- He pensat que així em trobaries més dolç que mai, no trobes? - li diu xiuxiuejant a cau d'orella, en un to melós, en separar-se dels seus llavis. Se la mira amb uns ulls de mascle enamorat amb un punt d'esverament eròtic que sap que la desarma instantàniament. És conscient que ella ja es refarà del sobtat assalt libidinós, que quan li passi l'efecte encisador contraatacarà sense aturador, però almenys ha aconseguit retardar el ruixat més que merescut. I amb l'esperança que, si ella cau rendida a les inesperades efusions amoroses de qui l'estima, potser hi haurà una nova oportunitat per a una llaminadura prohibida.

- Això és jugar doblement brut, Lluís – li parla fluixet mentre segueixen abraçats – que m'has traït amb el xuixo després de prometre'm que miraries amb el menjar, i ara vols engalipar-me amb les teves arts seductores, això no s'hi val!

- L'atac és la millor defensa, estimada – i la torna a besar apassionadament, mentre pensa per dins que, posats a ensucrar, ensucrem-ho tot.